

[Rahbæk Møller]

re).

(Lovforslag nr. L 87).

Jeg henviser til de bemærkninger, der ledsager lovforslaget, og anbefaler det til tingets velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 4:

Forslag til folketingsbeslutning om bevarelse af Diakonissestiftelsens hospital som et aktivt og funktionsdygtigt alment hospital.

Af Agerschou (SF) m.fl.

(Fremsat 3/10 84. Første behandling 25/10 84. Betænkning 20/11 84).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Ændringsforslagene sattes først til forhandling.

Forhandling

Henning Rasmussen (S):

Vi opfatter ændringsforslaget til teksten på den måde, at man under alle omstændigheder skal bevare læbe-ganespalte-kirurgien på Diakonissestiftelsen. Hvis den opfattelse er rigtig, kan vi ikke stemme for det, for det anser vi ikke for at være en forsvarlig løsning; den er frarådet fra alle sider. Jeg siger udtrykkeligt: det er på det grundlag, vi ikke mener at kunne stemme for.

Agerschou (SF):

Der skal ikke være tvivl om, at vi i SF fortsat mener, at Diakonissestiftelsen burde bevares som et funktionsdygtigt almindeligt hospital.

Det har imidlertid været umuligt. De fire borgerlige partier, de borgerlige regeringspartier, har uden saglige forklaringer foretaget en kolbøtte i forhold til deres tidligere holdning bare for at få lov til at optræde som stemmekvæg for den indenrigsminister, de uheldigvis har raget sig til. Det vil jeg senere gennemgå lidt nærmere.

I et forsøg på at redde, hvad reddes kan, har SF stillet et ændringsforslag, hvis vedtagelse vil medføre, at plastikkirurgien med læbe-ganespalte-behandling fortsat skal finde sig på Diakonissestiftelsen. Det gør vi, fordi vi mener, at de planer, der er fremlagt for folketingets kommunaludvalg for dette områdes fremtid, er både skitseprægede og uigennemtænkte. Som eksempler kan jeg nævne, at der vil være færre operationsdage til læbe-ganespalte-patienterne . . .

Første næstformand (Knud Østergaard):

Hvis nogle ikke er klar over det, så er vi begyndt.

Agerschou (SF):

. . . idet der på rigshospitalet kun vil blive opereret på tre af ugens dage mod alle hverdage på Diakonissestiftelsen. Det kan jeg i øvrigt se af et svar til kommunaludvalget at sundhedsstyrelsen ikke mener politikere skal blande sig i. Så ved vi det.

Der vil blive dårligere forhold for forældrene til de børn, der bliver behandlet for læbe-ganespalte, end der er i dag på Diakonissestiftelsen, og endelig vil den nuværende plastikkirurgi på Diakonissestiftelsen blive splittet ganske betydeligt op på rigshospitalet.

Der er altså saglige grunde nok til, at denne form for behandling forbliver på Diakonissestiftelsen, i hvert tilfælde indtil der er foregået en mere hensigtsmæssig planlægning. Ligeegyldigt hvordan det nu går med det ændringsforslag, vil SF – som åbenbart også socialdemokratiet – være meget opmærksomt på, hvordan det kommer til at gå i fremtiden med denne form for sygdomsbehandling.

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Det kan ikke være nogen hemmelighed, at regeringen ikke kan tilslutte sig ændringsforslaget om, at plastikkirurgi med læbe-ganespalte-behandling fortsat skal finde sted på Diakonissestiftelsen. Denne afvisning er begrundet i såvel lægefaglige som økonomiske forhold.

Det er jo sådan, at en så lille afdeling, som der her vil blive tale om, nemlig ca. 30 senge, vil blive fantastisk uøkonomisk i drift, fordi det vil være nødvendigt at bevare et

[Indenrigsministeren]

vist vagtberedskab og visse tværgående funktioner, både røntgen og anæstesi og laboratorier m.v., og hvis disse ikke forefindes, kan vi ikke opretholde det høje stade, som behandlingen har i dag. Det kan vi ikke, og det er der givet svar på i kommunaludvalget.

Når jeg tager ordet her, er det for at kommentere hr. Agerschoues urigtige påstande. Jeg gør opmærksom på, at der i svar til kommunaludvalget er blevet sagt til hr. Agerschou og det øvrige kommunaludvalg, at der ikke vil blive venteliste på disse behandlinger, og det har kommunaludvalget lagt vægt på. Det ved jeg, og det lægger jeg selv vægt på. Desuden er der blevet sagt – i modstrid med, hvad hr. Agerschou sagde her – at forældreplejen, om jeg så må sige, altså dette, at forældrene kan følge deres børn på hospitalet ved disse behandlinger, skal fortsætte uhindret. Sådan som det sker på Diakonissestiftelsen i dag, skal det også foregå på rigshospitalet. Det er der givet redegørelse for.

Henning Rasmussen (S):

Efter at hr. Agerschou har bekræftet, at det, man forestiller sig, er, at læbe-ganespalte-kirurgien sammen med den øvrige plastik-kirurgi skal forblive på Diakonissestiftelsen, uanset hvad bygningerne i øvrigt bruges til, må jeg meddele, at det kan vi ikke stemme for. Det er efter vores opfattelse et klart for dårligt forslag til, at det er rigtigt over for patienterne.

Steffensen (KrF):

Det ændringsforslag, som socialistisk folkeparti har stillet her, indeholder det, som kristeligt folkeparti bl.a. bad om, da vi havde forslaget til første behandling, nemlig at få mulighederne ordentligt undersøgt i udvalget. Det har vi fået, og vi har fået en lang række bilag, der belyser spørgsmålet. Det eneste realistiske i sagen var jo, at man eventuelt prøvede på at opretholde den afdeling af Diakonissestiftelsen derude, som der er tale om i ændringsforslaget.

Når det er sådan, at vi ikke vil støtte dette ændringsforslag, er det ikke på grund af ændringsforslaget, som det er stillet, men på grund af, at bestyrelsens formand har skrevet til udvalget, at man ikke mener, der er noget som helst at gøre – det er optrykt som bilag II i betænkningen – og at det ikke er rimeligt

og heller ikke forsvarligt, at man etablerer noget sådant på Diakonissestiftelsen nu. Man kan i og for sig undre sig over dette indlæg fra bestyrelsens formand, men det er som sagt nævnt i betænkningen. Det ligger som et dokument, at man ikke ønsker nogen form for arrangement, der kunne bevirke, at man, hvad enten det blev på kortere eller på længere sigt, kunne have dette opretholdt på Diakonissestiftelsen.

Derfor må kristeligt folkeparti stemme imod ændringsforslaget, hvor beklageligt det end måtte være. Men når der fra stiftelsen selv er et forslag om, at man ikke tager initiativer til at opretholde denne afdeling på Diakonissestiftelsen, kan vi naturligvis ikke og har ikke noget ønske om at gøre det, selv om vi synes, det er beklageligt, at man dermed har fjernet den sidste del af hospitalets funktion på Diakonissestiftelsen.

Hermed sluttede forhandlingen om ændringsforslagene.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 2 og 1
vedtoges uden afstemning.

Forslaget som helhed sattes derefter til forhandling.

Forhandling

Henning Rasmussen (S):

Den folketingsbeslutning om at forpligte indenrigsministeren til at sikre bevarelsen af Diakonissestiftelsens hospital, som et flertal vedtog den 2. juni 1981, har klart vist sig at være uden noget som helst reelt indhold og uden vilje til at give den et reelt indhold, f.eks. ved, at man foreslog, at ministeren fik de nødvendige beføjelser, eller ved, at man stillede statsmidler til rådighed for hospitalet. Vi undlod at stemme dengang, fordi vi mente, at det var et meget mangelfuldt forslag uden et reelt indhold, men vi ville naturligvis ikke stemme imod, idet vi meget gerne så Diakonissestiftelsens hospital bevaret.

Det beslutningsforslag, som SF har fremsat, er lige så mangelfuldt, og det er tilmed lidt nytteløst, fordi der allerede er truffet så mange beslutninger, at man ikke kan forven-

[Henning Rasmussen]

te, at beslutningsforslaget har muligheder for at blive gennemført. Vi har heller ikke til hensigt at stemme for dette forslag, men vil undlade at stemme, således som vi gjorde, første gang et tilsvarende mangelfuldt og lidt nytteløst beslutningsforslag var til behandling i tinget.

Agerschou (SF):

Der er desværre ikke tvivl om, hvordan det vil gå med beslutningsforslaget: det vil blive stemt ned, bl.a. af præcist de partier, hvis ordførere i højstemte vendinger krævede hospitalets bevarelse i juni 1981. Enhver kan ved at slå op i folketingets forhandlinger fra 1980-81 overbevise sig om, hvordan hr. Hagen Hagensen fra det konservative folkeparti, hr. Arne Melchior fra CD, hr. Steffensen fra kristeligt folkeparti og endelig, men sandelig ikke mindst, hr. Svend Erik Hovmand fra venstre, den nuværende indenrigsministers eget parti, med oratoriske kraftudfoldelser forlangte, at den daværende indenrigsminister skulle sørge for, at hospitalet blev bevaret.

For dem, der ikke orker at slå op i forhandlingerne, har SF aftrykt et skønsomt uddrag af de fire ordføreres verballyrik i betænkningen. Vi har i øvrigt også tænkt på at udgive det som pjece. Det er deprimerende læsning, når man samtidig ved, hvilken knap de fire ordførere samt deres partier vil trykke på i dag.

Hvorfor har de fire partier foretaget denne holdningsmæssige kolbøtte? En forklaring kunne være, at de pågældende partier nu i mellemtiden har fået magten, og så ser verden for dem altså ganske anderledes ud.

Vi skal i den forbindelse huske på, at der har været lignende eksempler: forslaget om at afskaffe den laveste invalidepension og fjernelsen af indtægtsafhængigheden for hjælp til hjemmeboende handicappede børn, som alle de fire nuværende borgerlige partier glade og begejstrede stemte for i foråret 1982 for så i løbet af kort tid efter magtovertagelsen, efter at man havde sat sig godt til rette i de åbenbart velpolstrede ministerlænestole, at ændre beslutningerne. Dengang gik ændringerne dog igennem folketinget, den ene ganske vist på en lidt tvivlsom måde, nemlig via en anmærkning til finansloven.

Denne gang, hvor det drejer sig om Diakonissestiftelsen, har den pågældende fagminister, indenrigsministeren, ikke engang gidet ulejlige sig med at forelægge sagen for folketinget. Jeg håber ikke, at indenrigsministerens magtfuldkomne foragt for folketinget og dets beslutninger kommer til at danne skole hos regeringens øvrige ministre. Jeg må indrømme, at jeg i min almindelige naivitet havde troet, at en folketingsbeslutning kun kunne forandres ved, at folketinget ændrede den. Indenrigsministeren har belært mig om noget ganske andet, nemlig at en folketingsbeslutning kan ændres ved, at en minister sætter sin autograf på et stykke papir. Det er dog en sag, vi vil undersøge lidt nærmere, inden vi vil acceptere denne fremgangsmåde som almindelig.

Hvis indenrigsministeren havde haft den mindste sans for elementære parlamentariske spilleregler, burde ministeren naturligvis omgående være vendt tilbage til folketinget, da det stod klart, at der var problemer med bevarelsen af det pågældende hospital. Det gjorde ministeren ikke, og derved er indenrigsministeren – og jeg vil endnu en gang erindre om, at ministeren er fra partiet venstre, Diakonissestiftelsens varmeste fortalere i 1981 – blevet den egentlige og endelige slagter af det pågældende hospital.

I SF mener vi, at der faktisk havde været gode chancer for at bevare hospitalet, og det havde der været al mulig saglig grund til. De chancer blev ødelagt, fordi indenrigsministeren i samarbejde med »systemet« besluttede, at det pågældende hospital skulle nedlægges.

Svend Erik Hovmand (V):

Jeg skal blot sige, at det historiske forløb af denne sag måske allerbedst kan illustreres ved henvisning til det gamle ordsprog, der siger, at man kan trække hesten til truet, men ikke tvinge den til at drikke. For hvad var det, der skete i 1981? I 1981 skete der jo præcist det, at vi trak kommunerne til opgaven, bad dem mindeligt om at gå i kast med denne opgave, at søge at finde et grundlag for, at Diakonissestiftelsen kunne bestå.

Jeg synes også, vi har grund til at sige her i dag, at indenrigsministeren i høj grad har fulgt beslutningen op ved at forsøge at få kommunerne til at finde en ordening, hvorefter Diakonissestiftelsen kunne køre videre.

[Svend Erik Hovmand]

Dette lykkedes ikke. Det lykkedes ikke at få hesten til at drikke, og jeg synes, der i dag må hvile et tungt ansvar på de sygehuskommuner, som fik en meget bred opfordring fra folketingets flertal i 1981.

I dag står vi tværtimod i en situation, hvor selv formanden for Diakonissestiftelsen nu beder os om ikke yderligere at intervenere i denne sag, og på denne baggrund kan vi ikke støtte SFs forslag.

(Kort bemærkning).

Agerschou (SF):

Jeg vil gerne spørge hr. Svend Erik Hovmand, hvis ordførertale fra 1981 jeg har studeret med megen interesse: mener hr. Svend Erik Hovmand ikke, at indenrigsministeren burde være vendt tilbage til folketinget, da det stod klart, at der ville opstå problemer med opfyldelsen af den gældende folketingsbeslutning fra 1981?

(Kort bemærkning).

Henning Rasmussen (S):

Jeg har ikke tænkt mig at ville blande mig i den interne diskussion imellem de partier, der pålagde en indenrigsminister en fuldstændig umulig opgave, og som nu skændes om, hvorfor den ikke blev gennemført. Men når hr. Svend Erik Hovmand siger, at man kan trække en hest til truget, men ikke tvinge den til at drikke, og at det er det, der er forklaringen, vil jeg gerne gøre tingets medlemmer opmærksomme på, at det var nøjagtigt det, jeg sagde i 1981. Det var nøjagtigt derfor, jeg bad om, at tinget, hvis det skulle have virkning, gav ministeren de beføjelser, lovgivningen ikke i dag giver ministeren, eller stillede statsmidler til rådighed, sådan at ministeren havde bare noget at gøre godt med. Samtlige ordførere for de forslagsstillende partier sagde nej, så jeg gjorde opmærksom på, at det var en umulig opgave. Man ville ikke det, der var nødvendigt for, at det skulle være muligt, og derfor ligger man i dag, nøjagtigt som man har redet.

(Kort bemærkning).

Svend Erik Hovmand (V):

Jeg har – ikke mindst foranlediget af SFs optryk i betænkningen – naturligvis på ny gennemlæst de bemærkninger, jeg gjorde un-

der debatten i 1981, og jeg finder ikke, at der er nogen af de ord, jeg vil løbe fra i dag – absolut ikke. Jeg finder tværtimod, der er grund til at sige, at det forsøg burde gøres. Uanset den lovhjemmel eller ikke, som hr. Henning Rasmussen for et øjeblik siden talte om, burde vi forsøge at rette en appel til sygehuskommunerne, som vi dengang gjorde det.

Jeg er da selvfølgelig skuffet over, at denne appel ikke bar frugt, og at det ikke lykkedes at få hesten til at drikke, men vi gjorde forsøget, og vi gjorde det med åbent sind og af et velmenende hjerte. At det ikke lykkedes, kan vi beklage i dag, men skulle vi have gjort noget helt andet, skulle vi have ændret totalt på vores sygehuslovgivning. Så skulle vi have en detaljeret styring af vores sygehusvæsen her i landet, og det tror jeg heller ikke SF vil være interesseret i.

(Kort bemærkning).

Henning Rasmussen (S):

Hr. Svend Erik Hovmand bekræfter i dag, at han var med til i sin tid at sige nej til, at man fik de beføjelser, som jeg som indenrigsminister gjorde opmærksom på var en forudsætning for, at opgaven kunne løses.

Når hr. Svend Erik Hovmand nu gentager, at kommunerne burde have løst det problem, vil jeg gerne sige, at jeg synes, det er for ringe at sige til de sygehuskommuner, der har ansvaret for sygehusplanlægningen i hovedstadsområdet, som skal få det til at nå sammen inden for en ringere og ringere økonomi, og som skal lave en meget påtrængende omstilling inden for det storkøbenhavnske sygehusvæsen, at de kunne jo bare have gjort det. Jeg synes, det er for ringe at lægge ansvaret fra sig på den måde, og jeg vil gerne gentage, hvad ordførere for de nuværende regeringspartier sagde under den forhandling. De sagde, at dette her ikke er et spørgsmål om, at ministeren skal have beføjelser, det er et spørgsmål om ministerens gode vilje. Hvis ministeren har god vilje, kan det lykkes, og hvis ministeren ikke har god vilje, skal vi nok sørge for at holde ministeren fast på det, sagde ordførerne dengang. Jeg synes, hr. Svend Erik Hovmand skulle have ladet være med at udstille sig i al sin ynkelighed i dag.

(Kort bemærkning).

Agerschou (SF):

For et øjeblik siden sagde hr. Svend Erik Hovmand, at der ikke var nogen af de ord, han sagde i 1981, han ville løbe fra i dag. Det er trist, for det betyder, at der ikke er nogen form for sammenhæng mellem ord og handling hos hr. Svend Erik Hovmand, og det synes jeg er trist for folketingets almindelige anseelse.

Jeg stillede for et øjeblik siden hr. Svend Erik Hovmand et ganske præcist spørgsmål, som han undlod at svare på: mener hr. Svend Erik Hovmand ikke, at når det i foråret stod klart, at indenrigsministeren ville få problemer med at opfylde en gældende folketingsbeslutning, så burde indenrigsministeren være vendt tilbage til folketinget? Det vil jeg gerne bede hr. Svend Erik Hovmand udtale sin mening om.

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Jeg ved næsten ikke, om jeg skal henvende mig til hr. Agerschou, som har en utrolig sprogbrug også i denne sag, ligesom hr. Agerschou også havde det i forhandlingen om ændringsforslaget.

Jeg vil godt understrege – og det vil jeg så sige til andre i salen – at det for regeringen har været meget afgørende at bevare Diakonissestiftelsen som et aktivt hospital. Derfor tog vi også på et meget tidligt tidspunkt initiativ til en dybtgående undersøgelse af Diakonissestiftelsens belægningsmuligheder efter aftaleperiodens udløb i 1984. Imidlertid viste det sig i begyndelsen af dette år helt umuligt, som det har været sagt her, at komme igennem med den løsning, som jo var løsningen; og efter at en række andre modeller nøje var blevet undersøgt, men desværre også viste sig uigennemførlige, fordi de alle sammen kræver, at brugerkommunerne vil være med, fremkom brugerkommunernes eget forslag om et geriatrik center. Nu synes jeg, at hr. Agerschou skulle høre grundigt efter, for dette forslag modtog jeg den 12. maj 1984, og allerede den 16. maj 1984 videresendte jeg forslaget til hospitalets bestyrelse, og umiddelbart efter – det er jeg sikker på at hr. Agerschou kan finde nede i sin bunke af papirer – underrettede jeg folketingets kommunaludvalg om udviklingen. Det er altså ikke rigtigt, når det igen ved denne behandling

bliver sagt, at jeg ikke underrettede folketingets medlemmer og partier. I øvrigt ved hr. Agerschou godt, at jeg omtalte sagen ved et samråd i udvalget adskillige uger forinden og sagde, hvilke problemer der var med hensyn til Diakonissestiftelsen.

Da der tilsyneladende igen er nogle, vel nok bevindte, misforståelser på dette punkt, vil jeg igen gerne understrege, at jeg på ingen måde godkendte hverken forslaget om et geriatrik center eller det deri liggende ophør af hospitalet som et aktivt hospital. Det er jo sådan, at kun det private hospitals bestyrelse kan tage stilling til hospitalets benyttelse, og det må derfor selvsagt ske på grundlag af mulighederne for at opnå aftaler om benyttelse med brugerkommunerne, men det er naturligvis bestyrelsen suverænt, der træffer beslutningen, da der er tale om et privat hospital. Bestyrelsen besluttede den 4. juni 1984 at gå ind for forslaget om et geriatrik center, fordi man betragtede det som det bedst mulige.

Herefter måtte regeringen træffe beslutning om sikring af videreførelse af lands- og landsdelsspecialt læbe-ganespalte, og da det af lægelige og økonomiske grunde, som jeg sagde før, blev frarådet, at man lod en så stærkt specialiseret afdeling ligge på Diakonissestiftelsen sammen med et geriatrik center, traf regeringen den 5. september 1984 beslutning om, at læbe-ganespalte-funktionen fra 1. januar 1985 skulle varetages af rigshospitalet.

Jeg vil endnu en gang understrege, at regeringen ikke har haft mulighed for at sikre Diakonissestiftelsen som aktivt hospital, men at hospitalet er sikret en beståen med en ny funktion. Det synes jeg også fremgår af kommunaludvalgets betænkning, og jeg vil godt give hr. Henning Rasmussen det med på vejen, at jeg på mange måder er enig i nogle af de synspunkter, som hr. Henning Rasmussen kom med fra folketingets talerstol.

Det må derfor alene stå for SFs egen regning, når det siges, at »systemet« – sådan som det står i betænkningens bidraget – allerede for flere år siden besluttede, at Diakonissestiftelsen skulle nedlægges.

Ligeledes finder jeg det aldeles urimeligt at kalde planerne for læbe-ganespalte-behandling på rigshospitalet for skitseprægede og uigennemtænkte, som hr. Agerschou også har gjort. Det er, som jeg sagde før, i direkte

[Indenrigsministeren]

modstrid med de udførlige oplysninger, som jeg har givet i besvarelsenerne til kommunaludvalget. Overflytning fra Diakonissestiftelsen er netop lagt til rette på en sådan måde, at plejepersonalet og det lægelige personale kan videreføre traditionerne fra Diakonissestiftelsen.

Og så synes jeg oprigtigt talt, som jeg sagde ved førstebehandlingen, at man nu skylder Diakonissestiftelsen ro. Formanden for Diakonissestiftelsens bestyrelse har over for kommunaludvalget, som det har været nævnt, meget stærkt givet udtryk for, at hensynet til stiftelsens fremtid nu kræver, at der bliver arbejdsro. Formanden har også afvist muligheden af, at den plastikkirurgiske afdeling forbliver på Diakonissestiftelsen i kortere eller længere tid.

Jeg skal slutte med at understrege endnu en gang, at der i denne sag har været forsøgt uendelig meget for at sikre Diakonissestiftelsen som alment hospital, men i et decentraliseret sygehuvæsen har en minister ikke mulighed for at tvinge kommunerne til at bruge et privat hospital, når behovet for senge er stærkt faldende. En minister kan jo ikke ligefrem tvinge sygehuskommunerne til at lukke egne afdelinger.

På den baggrund synes jeg, at der kan være grund til at glæde sig over, at det er lykkedes at finde en løsning som den, der er fundet frem til. De ældre får bedre muligheder – også for genoptræning – og 400 personer sikres beskæftigelse på Diakonissestiftelsen, og det med en funktion, hvor den særlige ånd, som karakteriserer Diakonissestiftelsen, kommer til sin ret. Samtidig – og det vil jeg godt understrege – er det sikret, at løbe-ganespalte-behandlingen bliver indpasset på rigshospitalet under fuldt betryggende forhold for såvel patienterne som de pårørende, sådan som det hidtil har været på Diakonissestiftelsen, hvilket jeg også har understreget over for kommunaludvalget.

(Kort bemærkning).

Agerschou (SF):

Jeg skal ikke komme nærmere ind på indenrigsministerens historiske redegørelse. Det vil tage for lang tid. Den har for mange svagheder. Men jeg vil gerne gøre indenrigsministeren opmærksom på en elementær parlamentarisk spilleregul: folketetinget skal ikke

underrettes om ministerens beslutninger, når de går på tværs af folketingets beslutninger; når ministeren opdager et problem i forbindelse med en gældende folketingsbeslutning, skal sagen tilbage til folketetinget. Det er en meget elementær parlamentarisk spilleregul, som jeg håber at ministerens kolleger i regeringen vil gøre indenrigsministeren opmærksom på.

Jeg stillede for et øjeblik siden et spørgsmål til hr. Svend Erik Hovmand, som jeg ikke har fået besvaret. Nu er han gået, men jeg vil bede en af hr. Svend Erik Hovmands partifæller om at opfordre ham til at komme op på talerstolen og svare på det ganske elementære spørgsmål, jeg stillede.

(Kort bemærkning).

Svend Erik Hovmand (V):

Jeg kan nu konstatere, at hr. Agerschou ikke bare er uopmærksom i timerne, men at han heller ikke læser de papirer, han får tilsendt som medlem af folketingets kommunaludvalg.

Jeg vil gerne gentage, hvad ministeren allerede har sagt én gang: den 16. maj 1984, umiddelbart efter at afgørelsen var truffet i bestyrelsen, blev folketingets kommunaludvalg orienteret om denne sag.

(Kort bemærkning).

Henning Rasmussen (S):

Jeg vil gerne sige til hr. Svend Erik Hovmand, at jeg levende kan forestille mig, hvilken inkvisition fra de nuværende regeringspartier, de daværende oppositionspartier, jeg var blevet slæbt for, hvis jeg havde handlet som den nuværende indenrigsminister og underrettet kommunaludvalget, efter at beslutningen reelt var truffet.

(Kort bemærkning).

Agerschou (SF):

Hørte jeg virkelig rigtigt? Mener hr. Svend Erik Hovmand, at folketetinget bare skal orienteres, når en minister omgør en gældende folketingsbeslutning? Er det den form for parlamentarisme, hr. Svend Erik Hovmand fra partiet venstre går ind for?

Dagmar Mørk Jensen (RV):

[Dagmar Mørk Jensen]

Alle er bekendt med, at Diakonissestiftelsen gennem de sidste måneder har haft en meget bevæget historie. Det har været en tilværelse, der har været en umådelig belastning såvel for personalet som for den patientkreds, der føler sig knyttet til hospitalet.

Det radikale venstre har aldrig lagt skjul på, at partiets sympati for Diakonissestiftelsen er meget stor, og derfor har man indgående overvejet mulighederne for en overgangsløsning for den plastikkirurgiske afdeling og læbe-ganespalte-afdelingen. I øvrigt er vi meget enige med hr. Henning Rasmussen i, at det, man i sin tid gjorde, var, at man ganske vist trak hesten til truget, men der var som bekendt ikke noget vand i det trug.

Derfor bringer en samlet vurdering af de noget modstridende oplysninger, der er kommet frem i sidste omgang, os til det resultat, at vi må fastholde vort oprindelige standpunkt, nemlig at også denne del af hospitalsplanlægningen må være et lokalt anliggende.

Det radikale venstre kan derfor ikke gå ind for det foreliggende forslag, men vil hverken stemme for eller imod.

Steffensen (KrF):

Det er jo, når det kommer til stykket, en meget beklagelig sag, at et af vore mest vel fungerende hospitaler nu altså ophører som alment hospital og heller ikke længere kan fortsætte med det ikke bare landskendte, men også verdenskendte ry, det har haft som et hospital, der havde en særlig mulighed for at hjælpe mennesker, når det drejede sig om læbe-ganespalte-problemer.

Men som jeg sagde ved første behandling af forslaget, ligger beslutningen om at benytte et hospital efter vor lovgivning ude hos kommunerne, og da kommunerne ikke har ønsket at gøre brug af dette her, er det ikke muligt at bevare det som et alment hospital. Derfor var vort ønske også til bunds at få undersøgt mulighederne for at bevare landsdelspecialerne, og det har vi arbejdet for intenst og indgående ikke bare i sommer, men hele tiden.

Jeg synes også, at det er værd at gøre opmærksom på bilag 1 i betænkningen, hvor Diakonissestiftelsens bestyrelse ved sin formand har tilkendegivet, at bestyrelsen gerne så, at man bevarede de plastikkirurgiske og læbe-ganespalte-funktionerne på Diakonisse-

stiftelsen, og mente, at det kunne ske, samtidig med at man varetog det geriatriske centers funktioner.

Det er én ting. Men den samme formand for den samme bestyrelse kommer i et brev til udvalget den 16. november i år med en anden konklusion og siger, at man herefter simpelt hen må anbefale, at disse muligheder ikke forsøges, fordi det ikke er forsvarligt, ikke er rimeligt, ikke kan lade sig gøre, og hvad formanden i øvrigt skriver. Det er indlysende klart, at kristeligt folkeparti ikke har noget ønske om at gennemtvinge noget, som er imod bestyrelsens indstilling, og er det ikke bestyrelsens indstilling, er det i det mindste formandens indstilling. Derfor kan kristeligt folkeparti ikke støtte forslaget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning forkastedes, idet 24 (SF, VS og FP) stemte for, 58 (KF, V, CD, KrF og Steenholdt (GrønL.)) imod; 48 (S og RV) stemte hverken for eller imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Anden behandling af lovforslag nr. L 9:

Forslag til lov om kapitelstakster.

(Fremsat 3/10 84. Første behandling 10/10 84. Betænkning 21/11 84).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

§§ 1-4
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Knud Østergaard):